

VIU

Si a hora de caminar es peus t'afeixuguen,
si es cansament entela el cor,
quan creus que res val una altra empenta
i ses emocions trabuquen plors.

Si es teu despertar s'allarga massa
i no arribes mai a s'estació,
quan sa solitud és s'esperança
si es teu dia es buida d'emocions.

Alleuja s'equipatge,
canvia de camí,
comanda es teu viatge
i tria es destí,

i somriu i viu com mai ho has fet.
És es moment de començar de nou
i, sense por, cercar sa teua sort.

Pinta de colors ses teues passes,
sent es ritme i balla en sa claror,
salta a peu descalç damunt ses basses,
mira més enllà de sa foscor.

Ja saps que s'aire cura,
ja pots fondre ses pors,
i sents com cau sa pluja
endevinant nous horitzons,

i somrius i vius com mai ho has fet.
És es moment de començar de nou,
de voler sentir com avui plou.

M'ENCANTA!

Avui serà especial,
es respira cert encant celestial.
Posar un peu as carrer:
«Bon dia!», em diu es sol, sempre és es primer.

M'encanta!

De sa mà i somrients
contemplam ses sincronies de sa gent.
Costumista i viu ritual,
joc de piruetes primaverals.

M'encanta! M'encantes!

M'encanta que siguis així, que estiguem feliços fent camí.
Es dies es viuen com mai, plens de somnis i felicitat.

M'encantes!

Posant-hi màgia i color,
sentint sa vida com respira millor.
Una bella postal,
mirall des teus ulls animals.

M'encanta! M'encantes!

M'encanta que siguis així...

LLUNA MORA

Enfonyada entre nivolats,
diria que no estàs empipada.
Surts somrient d'entre es fanals,
ets misteriosa però molt clara.

Vas teixint tot el cel d'estels,
ets s'aranya que guaita.

Des vespre n'ets sa soledat
que m'acompanya durant ses llargues vetlades.
Transmets sa força per a volar.
Pes màgic firmament estenc ses meues ales.

Vas teixint tot el cel d'estels,
ets s'aranya que guaita.
Es teu cant em té hipnotitzat,
m'ha seduït sa teua rialla de

lluna mora

Ets damunt la mar salant es pensaments.
Ses ones van fortes empeses pes vent.
Canten òlibes de dalt des campanar.
Cures de viu en viu i ara no puc callar.

Vas teixint tot el cel d'estels,
ets s'aranya que guaita.
Es teu cant em té hipnotitzat,
m'ha seduït sa teua rialla de

lluna mora

Canten òlibes,
canten campanars.

MENTRES VEIM COM CORRE ES TEMPS

Verd, Menorca Irlanda crua,
viure des de ses arrels.
Es colors ferits ja es curen,
un silenci sembla etern.

Romp la mar sa terra xopa,
s'aire es torna viu i net.
Volen curt ses papallones,
passen massa fam i fred.

Però tenim dubtes i tenim dubtes
mentres veim com corre es temps.
Pors i desitjos se'ns ajunten,
volem que s'acabi s'hivern.

Ses passes de Sant Antoni
es tornen a allargar de nou,
vivim dies i setmanes
bevent s'aigua de quan plou.

Es camins es tornen amples,
ses tanques de color verd,
sa redossa de ses platges,
s'alegria del no-res.

Però tenim dubtes i tenim dubtes
mentres veim com corre es temps.
Pors i desitjos se'ns ajunten,
volem que s'acabi s'hivern.

MÉS A PROP

En es temps en què ses barques jeuen
i la mar esbrufa esquitxos d'or,
quan a fora es lliuren ses tempestes
que confonen ses postes de sol,

es silenci sembla que s'estira
i gemega pes fort vent del nord
mentres es nivolats fan que improvisen,
ses distàncies semblen més a prop.

I aquesta illa torna a ser de calma
i sa gent es sent de nou a lloc,
i ses platges ara ja respiren
i ses pedres guanyen en repòs.

I sa lluna ens somriu es vespre
mentres s'aire recupera es pols,
es camins tornen a ser com sempre,
ses mirades ja no tenen por.

Ses carícies que ahir me negaves
i ferien es viu del meu cor,
sembla que ets ocells avui les canten
i les fermen amb un llaç ben fort.

I aquesta illa torna a ser de calma
i sa gent es sent de nou a lloc,
i ses platges ara ja respiren
i ses pedres guanyen en repòs.

UN VOL DE MILOCA

Vull estar amb tu, vora de la mar, on es mals es curen,
on ses ones ploren espurnes de sal tenyides d'espuma.

On el camp viu etern, vestit de parets de seca textura,
on ressonen cants i acords secrets. Tu i jo, natura.

Allà alena es vent i es fon a ses roques.
Em fa ser valent com una miloca

per volar ben alt, per anar ben amunt,
a prop de ses estrelles on sempre hi ets tu.

Ve escalfant es sol d'aquest llarg estiu. Es temps se'ns atura.
S'ombra des teu cos ara balla i riu, preciosa figura.

Es vent ve despert, ens fibla a sa cara.
Mig obrim ets ulls, sumam ses mirades

per volar ben alt, per anar ben amunt,
a prop de ses estrelles on sempre hi ets tu.

per volar ben alt, per anar ben amunt,
a prop de ses estrelles, on m'esperes tu.

Es vent ve despert, ens fibla a sa cara.
Mig obrim ets ulls, sumam mirades.

Tu i jo som de vent, acariciant roques,
fent un vol valent, un vol de miloca.

COM UN INFANT

Fa temps que no record cap des somnis de nit,
però cada instant el visc somiant.

Procur no perdre'm res. Hi pos cada sentit.
Sé que s'oblit és important.

Vull ser constant
i un poc errant.
Vull ser feliç,
puc ser imprecís.

Paraules que endevín. Les jug somiant en vers.
Componc es meu univers.

I cant mentre camín. Ses notes van brollant,
soles es van precipitant.

Com un infant,
seguec jugant.
Puc ser feliç,
vull ser imprecís.

Sa vida vol combat. Si es dia avui és trist,
el guanyaré somiant.

Crec en sa bona gent. Cerc color en tost de gris.
Expert en somnis constants,

Com un infant,
seguir jugant.
I ser feliç,
i ser imprecís.

CÓRRER ABRAÇATS

Sembla que es bon temps s'ha tret sa son,
que ses vinjolites ja fan festa.
Pes camins es cremen es records
de paraules ara mudes per sempre.

S'aire és més clar, respira i balla
a ritme d'un so que creix i esclata.
Riure i dansar de matinada
mentre l'alba es consumeix callada.

Es teus ulls són llunes que brillen cada vespre,
es teus ulls fan fora sa tempesta,
i dibuixen somnis que sonen a orquestra
i ens conviden a aquesta gran festa.

S'aire és més clar, respira i balla
a ritme d'un so que el sents i esclata.
Ran de la mar, estampa blava,
viva olor de sal, d'espuma brava,

i amb tu vull anar a córrer
abraçats pel món,
per deserts, per platges
on farem l'amor.
On es dies ballen
a ritme infinit,
on es temps no passa,
viure dia i nit.

ES TEU DESTÍ

Quan sa vida enfila per avall,
quan et sembla que has cremat tots es camins,
pre pares ses respostes per as final.
No et queda res per perdre ni per dir.

Fa massa temps que ja no lluites,
fa massa temps que ja ni plores,
que et són igual ja ses respostes.
Mescla d'estampes i paraules orfes de destí.

Es records es queden amagats,
ses imatges són esquives, sembla que se'n van,
as viu des precipici has quedat,
tot es fons d'aquell calaix és foradat.

Cares en blanc i negre deambulants,
penombres que circulen sense un rumb gens clar,
sense donar respostes ni aturar,
marquen es teu destí per abraçar la mar.

Quan es vent no et deixa descansar
i aquells somnis que tenies ja mai no seran,
et menja un trist silenci arrabassat.
Navegues en es riu que et mena a descansar.

Ara no tens ni ganes de lluitar,
ara no tens ni ganes de plorar
ni sents ses paraules com se'n van.

QUI SAP?

Qui sap si aquesta és s'illa des vençuts,
sa des que sempre perden, des que es queden muts?

Qui sap?

Qui sap si es vius que roben en tenen prou,
disfressant tot el que hi guanyen, sense fer renou?

Qui ho sap?

Qui sap si aquell amor ha caducat,
si aquells enganys bastits han acabat?

Qui ho sap?

Què esperes d'un racó tan malferit,
per terra i per mar atemorit?

Què saps?

Qui sap si aquell amor ha caducat,
si aquells enganys bastits han acabat?
Qui sap si es fals amor s'ha esmusteït,
si ses ferides ara ja han prescrit?

Qui ho sap?

Què saps?

EM DIUS QUE EM VOLS ESTIMAR

Avui plou, no hi ha ningú.
Es carrers de Ciutadella neden buits.

Una llum, diria que ets tu,
bellumeja en sa tempesta de quietud.

Em dius que em vols estimar!

Amb ses mans em mires bé.
Amb es ulls em poses tot de l'enrevés.

Tan aprop com sentir un vers,
arrossegues cada nota al desgovern.

Em dius que em vols estimar!

Cançons d'hivern,
sembla modern.
Cançons d'estiu,
sembla emotiu.

Entre cards, per camins vells,
per trobar tots es colors des firmament.

Ho farem cert, ho farem bé.
No voldrem patir cap més enfosquiment.

Em dius que em vols estimar!
Et dic que et vull estimar!

SA CALA

Si necessitàvem calor després d'una freda nit,
en aquella hora en què es silenci guarda sa renou,
trobàvem descans a sa cala i, mentres volíem somiar,
lliuràvem sa ment en blanc, en pèl i abraçats.

Hi reconqueríem sa pau negada des dia.
Teníem certesa del tot, de cap on anar.
Vam aprendre que ses tempestes duen aigua, pluja i vent.
Fugíem de trons i llamps cercant firmament.

És on hi tens abric, ran-ran de sa meva pell,
aquell racó petit dibuixat d'alens.
Ja saps que si es dia es romp en mil bocins i plors,
allà hi trobarem sempre quietud i repòs.

Com sempre sa vida regala sa sembra que has fet.
Aquelles llavors les vam escampar amb cada gest.
Regades amb sinceres llàgrimes que van enfortir s'arrel,
sa cala és plena de brots mirant cap al cel.

Idò ara hi tenim abric, ran-ran de ses nostres pells,
i es racó ja no és tan petit, vessa ple d'alens.
Anam reomplint es buits des bocins que perdem,
recosim sa vida per si tenim fred.